

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 17

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπή, τὴν ὁποῖαν διέκοψεν ὁ Γιάννης, εἰπὼν :

« Ἀμα φθάσετε εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε τὸ ταξεῖδός σας μαζί μας, κύριε Σέργιε ; Ἀφ' οὗ σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Ῥωσίαν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἀδύνατον, Γιάννη, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

— Ἡ Καγέττη θὰ μένῃ μαζί σας ; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Βεβαίως· δὲν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃ τώρα ποῦ ἀνέλαβα νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον της ;

— Καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ, κύριε Σέργιε, οὔτε ὅταν θὰ πάτε εἰς τὴν πατρίδα σας ;

— Παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη ὁριστικῶς. Αὐτὸ μόνον εἰμπορῶ νὰ σου πῶ τώρα ὅτι, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, θὰ ἰδοῦμεν. Ἴσως ἐκεῖ θὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα σου μίαν πρότασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἐξαρτᾶται.

Ὁ Σέργιος ὠμίλει τώρα μὲ περισσότερον δισταγμὸν. Ὁ Γιάννης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἐκείνη τῷ ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἐπέμεινεν ἐρωτῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης, οἱ δύο φίλοι συνεδέθησαν στενώτερον. Ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ κύριος Σέργιος ἐνόησε τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ Γιάννη καὶ ἔκτοτε ἐζήτει πάντοτε νὰ τον διδάσκῃ, νὰ τον ἐνθαρρύνῃ νὰ τον προτρέπῃ πρὸς τὰ καλὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τόσο ἐπόθει. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἦσαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸν υἱὸν των διαθέσεις τοῦ Ῥώσου.

Μολοντοῦτο ὁ Γιάννης δὲν παρημέλει

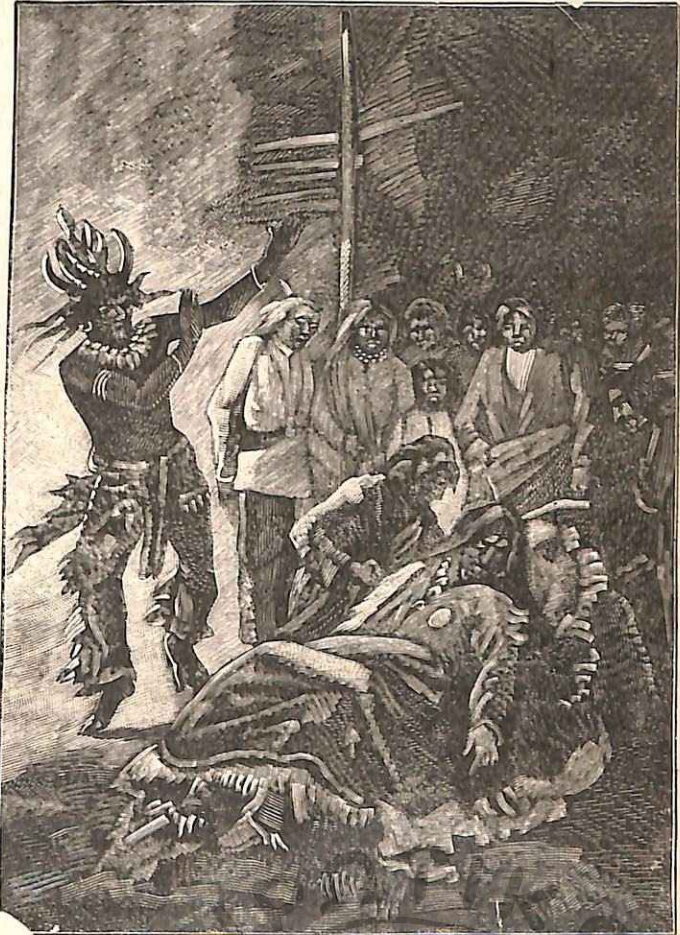
τὰ κυνηγετικά του καθήκοντα. Ὁ Σέργιος, ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὸ κυνήγιον, τὸν συνώδευσεν συχνότατα. Αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἦσαν πλουσιώταται εἰς θηράματα. Ὑπῆρχεν ἀφθονία προπάντων λαγωῶν, ἡ χρησιμότης τῶν ὁποίων ἦτο σημαντικὴ ὄχι μόνον ὑπὸ γαστρονομικὴν ἔποψιν.

— Δὲν κυνηγᾶτε μόνον στυφάδο καὶ σαλμί, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγούς· κυνηγᾶτε ἐπανωφύρια, γοῦνες, μανσόν, σκεπάσματα.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Οἱ λαγοὶ αὐτοὶ κάμνουν τὴν φιγοῦράν των πρῶτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἱματιοθήκην. Καὶ κάμνεις καλὰ νὰ τες φυλάξῃς αὐτὲς τὲς γοῦνες, φίλε μου, γιατί ὁ χειμὼν τῆς Σιβηρίας δὲν χωρατεύει.»

Διὰ τοῦτο ἐκυνήγουν κυρίως λαγούς, φυλάσσοντες τὰ δέρματά των, οἰκονομοῦντες δὲ συγχρόνως καὶ τὰς προμηθείας των διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χειμὼν θὰ ἔτρεπεν εἰς φυγὴν τὸ θήραμα ἀπὸ τὰς πολιτικὰς χώρας.

Ἄλλως τε, ὁσάκις οἱ κυνηγοὶ δὲν εὑρίσκον οὔτε λαγούς, οὔτε πέρδικας, ἡ Κορνηλία δὲν ἀπηξίωκε νὰ μαγειρεύῃ, κατὰ τὴν ἰνδικὴν συνήθειαν, κατένευεν κόρακα, ἢ καμμίαν κορώνην, χωρὶς διὰ τοῦτο ἢ σοῦπα της νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγευστος. Ὅπως δὲποτε, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμῳ Οἰκίᾳ. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κά-

« Ὁ γόνος ἔκαμε μαγειρίας » (Σελ. 130, στήλ. 6'.)

πως τοὺς ἐστενοχώρει τώρα καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ υποφέρουν, ἦσαν τὰ ἔντομα. Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος δὲν εὑρίσκει πλέον ἐπὶ ἀγγλικὸν ἐδάφους, τὰ ἐθεώρει ἀνυπόφορα. Πραγματικῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν μυτῶν ἐκείνων, θὰ ὑπερέβαινε πᾶν μέτρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ χειλιδόνες, αἱ ὁποῖαι καλὰ τὸ ἀπεδεκάτιζαν. Δυστυχῶς ὅμως καὶ αὐταὶ μετηνάστευσαν ταχέως πρὸς νότον, διότι πολὺ ὀλίγον καιρὸν μένουν εἰς τὰ μεθάρια τοῦ πολιτικοῦ κύκλου!

Τὴν 9 Ἰουλίου ἡ Εὐδρόμος Οἰκία ἐφθασεν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ ποταμίσκος Λέβης χύνεται εἰς τὸν μεγάλον Γιουκὼν δι' εὐρέος ρῆ-

γματος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄχθης. Παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Λέβη ὑπάρχει καὶ τὸ φρούριον Σέλικρκ, ἥτιον σημαντικὸν τοῦ φρουρίου Γιουκῶν, κείμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐκ Σίτικας ἀναχωρήσεως ἡ νεαρά Ἰνδὴ εἶχε παράσχη πολυτίμους ὑπηρεσίας, δεικνύουσα τὸν δρόμον εἰς τὸν μικρὸν θάσσαν μετὰ θυμαστικῆς ἀσφαλείας. Ἦδη, κατὰ τὸν νομαδικὸν αὐτῆς βίον, πολλάκις εἶχε διασχίσῃ τὰς πεδιάδας αὐτὰς, τὰς βρεχομένας ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀλασκανικοῦ ποταμοῦ. Ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σέργιου πῶς διήλθε τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, διηγῆθη ὅλην τὴν θλιβεράν τῆς ζωὴν, τὰς τόσας μεταναστεύσεις τῆς, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς βίον, πολλὰς τῆς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας τῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἐγκαταλειφθεῖσα αἰφνης χωρὶς γονεῖς, χωρὶς κανένα προστάτην εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια εἰς τὴν Σίτικαν. Ἡ θλιβερά αὐτῆς ἱστορία συνεκίθη βαθυτάτα τὸν Γιάννην, ἂν καὶ τὴν εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Καγέττης.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ φρουρίου Σέλικρκ συνήντησαν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἰνδοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι περιπλανῶνται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γιουκῶν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς Βίρσους, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων ἰνδιστὶ σημαίνει — ὡς μετέφρασεν ἡ Καγέττη, — ἄνθρωποι τῆς σημύδας. Καὶ ἀληθῶς πολλὰ τοιαῦτα δένδρα ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πευκῶν καὶ τῶν νανοειδῶν δρυῶν, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὸ κέντρον τῆς Ἀλάσκας.

Τὸ φρούριον Σέλικρκ κατοικοῦμενον ὑπὸ τινων ὑπαλλήλων τῆς Ρωσσοαμερικανικῆς Ἐταιρίας, πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ στρατιωτικὸς σταθμός. Κυρίως εἰπεῖν εἶνε ἀποθήκη δερμάτων καὶ γουναρικῶν, ὅπου οἱ ἔμποροι τῶν πέριξ ἔρχονται καὶ κάμνουν τὰς προμηθείας τῶν.

Οἱ ὑπάλληλοι ἐκείνου, εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἡ ὁποία διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τοῦ καθημερινοῦ τῶν βίου, ὑπεδέχθησαν καλῶς τὸ προσωπικὸν τῆς Εὐδρόμοιο Οἰκίας. Ἐκ τούτου ὁ Κασκαμπὲλ ἀπεφάσισε νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ πρὸς ἀνάπαυσιν 24 ὥρας.

Ἡ ἄμαξα ἐν τούτοις θὰ διήρχετο τὸν ποταμὸν Γιουκῶν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ νὰ ποφύγῃ τὴν διάβασιν ἀπὸ ἄλλο, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ μὴν ἦτο τόσον εὐνοϊκή. Τῶντοι, ὅσον ἐπροχώρει τις πρὸς δυσμάς, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἐγίνετο πλατυτέρα καὶ ὁ ροῦς τοῦ ὀρμητικώτερος.

Τὴν συμβουλὴν ταύτην ἔδωκεν ὁ κύριος Σέργιος, ἅφ' οὗ ἐσυμβουλευθῇ τὸν χάρτην του. Μία λέμβος λοιπὸν μετεκρίσεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν Εὐδρόμοιο Οἰκίαν τῇ βοηθείᾳ τῶν ἰνδῶν, τῶν οἰκούντων εἰς τὰ περί-

χωρα τοῦ φρουρίου Σέλικρκ, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεύονται τὰ ἰχθυοτρόφα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἀριεὶς τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ δὲν τοὺς ἐδλάψεν· ἀπεναντίας εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν, τοῖς παρέσχε μίαν πολὺ σημαντικὴν.

Ὁ φύλαρχος ἦτο τότε βαρέως ἀσθενής — τοῦλάχιστον οὕτως ἐπιστεύετο. Ἰατρικὰ καὶ ἱατρὸς δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐκτὸς τοῦ γόντος καὶ τῶν μαγικῶν φαρμάκων τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰνδοῖς. Ἀπὸ τινος χρόνου ὁ ἀσθενὴς ἀρχηγὸς κατέκειτο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, ὅπου μεγάλη πυρὰ ἔκαie νυχθημερόν. Οἱ Ἰνδοί, συνηθροισμένοι πέριξ, ἐψάλλον μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν μέγαν Μανιτόν, ἐνῶ ὁ γόντος ἔκαμε τὰς καλλιτέρας μαγείας που ἤξευρε, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκηνώσῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενούς. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα προσεπάθει νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ρηθὲν πνεῦμα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὑπερβολικὰ ἐπίμονον, δὲν ἐννοοῦσε νὰ το κουνήσῃ.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος Σέργιος, ὁ ὁποῖος κατὰ ἐγνώριζεν ἀπὸ ἱατρικὴν, διέγνωσεν εὐκόλως τὴν ἀσθένειαν, καὶ προστρέξας εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μικροῦ φαρμακείου τῆς Εὐδρόμοιο Οἰκίας, ἔφευρεν ἐκεῖθεν ἐν ἐμετικόν, τὸ ὁποῖον δλαὶ αἱ μαγεῖαι τοῦ γόντος δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νάντικαταστήσουν...

Τῷ ὄντι ὁ σептὸς ἀσθενὴς ὑπέφερε ἀπὸ δυσπεψίαν καὶ τὸ φάρμακόν τον ὠφέλησεν. Ὁ ἀρχηγὸς, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς φυλῆς ὁλοκλήρου, ἐσώθη· καὶ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἐστερεθῆθη οὕτω τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μίαν τόσον ἐπίσημος ἰνδικὴ κηδεῖα. Σημειώσατε δὲ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν θάπτουν τοὺς νεκροὺς τῶν. Τοὺς κρεμνοῦν εἰς τὸν ἀέρα, εἰς ὕψος ποδῶν τινων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τοῦ περέτρου τῶν, ὡς διὰ νὰ τοῖς χρησιμεύσουν εἰς ἄλλον κόσμον, ἀποθέτουν τὴν πίπαν τῶν, τὸ τῶξον τῶν, τὰ βέλη τῶν, τὰ ξυλοπέδιλά τῶν καὶ τὰς γούνας, τὰς ὁποίας ἐφόρουν τὸν χειμῶνα. Καὶ αἱ αἰραι τοὺς λικνίζουσιν μέσα εἰς τὸ πέρετρον τῶν, κατὰ τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν, ὡς παιδιὰ μέσα εἰς λίκνον...

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἔμεινεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ φρούριον Σέλικρκ, μεθ' ὃ ἀπεχαιρέτισε τοὺς ἰνδοὺς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, ἀποκομίσασα λαμπρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐκείνου σταθμοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Τὴν 27 Ἰουλίου, ἥτις μετὰ 17 ἡμέρας, ἡ Εὐδρόμοιο Οἰκία ἐφθάσεν εἰς τὸ φρούριον Γιουκῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Ὁ ναύτης φεύγει καὶ ἀπομένει μὴ γρᾶια μᾶνα μ' ἄσπρα μαλλιά, ποῦ βλέπει θάλασσα ἀγριωμένη καὶ κλαίει 'στὴν ἔρημν ἀκρογιαλιά.

Καὶ νὰ ποῦ ἄδικα ἡ γρηὶὰ φοβᾶται. τὸ καραβάκι ἤλθε γερό. τὸ ἐλλανόπουλο δὲ φοβᾶται οὔτε ἀέρα, οὔτε νερό.

Ἐλλάς καὶ κύμα ἀδελφωμένα πάντα 'στῆς δόξας τὴν ἀγκαλιά ζοῦνε καὶ ἔζησαν ἀγαπημένα καὶ 'στὰ ναυτόπουλα στέλλουν φιλιὰ Δ. Γρ. Κ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΕΛΕ

Προχθὲς που 'πῆγα 'ς τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ποιητοῦ Π*, ὁ μικρὸς υἱός του, ὁ χαριτωμένος πενταετής Λεάνδρος, μοῦ ἔκκμεν ὀλίγην συντροφίαν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν μου ὠμιλοῦσε πολλὸ ὁ μικρός. Τὸν ἐρωτοῦσα καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας μοῦ ἀπεκρίνετο. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἡ συνομιλία μας ἐγίνετο ζωηρότερα. Πῶς τώρα ἐφθασεν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ζωηρότητος καὶ πῶς ἀνεστατώσαμεν τὸ σπίτι μὲ τὰς φωνάς, θὰ σας διηγηθῶ ἀμέσως.

Εἶδα μίαν φωτογραφίαν τοῦ μικροῦ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Μπα! τίνας εἶνε αὐτὴ ἡ φωτογραφία; ἡρώτησα προσποιούμενος ὅτι δὲν τον ἀναγνωρίζω.

— Εἶνε τοῦ Λελέ, ἀπεκρίθη ὁ μικρός, μὲ αὐτάρεσκον μειδίαμα.

— Καὶ πῶς εἶνε αὐτός ὁ Λελέ;

— Ἐγώ!... ὁ Λεάνδρος... ἔτσι μὲ λένε, Λελέ.

Προσεποιήθη τότε ὅτι κυττάζω τὴν φωτογραφίαν καλὰ-καλὰ.

— Ψέμματα, μὲ γελάς, εἶπα. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Λελές... εἶνε ἕνα ἄλλο παιδί.

— Ὅχι! εἶνε ὁ Λελές!

— Ἀδύνατον. Αὐτὸ τὸ παιδί που εἶνε 'ς τὴν φωτογραφίαν, φορεῖ σκουφάκι, ἐσὺ δὲν φορεῖς.

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε.

— Μέσ' 'ς τὸ σπίτι θέλετε νὰ φορῶ σκουφάκι;

— Ἄ, μπα, δὲν εἶσαι σύ. Αὐτὸ τὸ παιδί φορεῖ τρυχηλιά ἄσπρη· ἐσὺ φορεῖς τρυχηλιά ἄσπρη; ποῦ εἶνε;

Ὁ Λεάνδρος ἐγέλασε ἀκόμη πλεονέχως. — Μ' αὐτὰ εἶνε τὰ καλά μου ροῦχα... μὲ αὐτὰ ἐφωτογραφήθηκα... αὐτὰ που φορῶ τώρα εἶνε τὰ παλαιά.

— Ἀφῆσέ τα αὐτά, θέλεις νὰ με γελάσῃς. Μπα! Μπα! τί βλέπω ἐδῶ;

Παναγόπουλος· νὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Παναγόπουλος εἶνε... ἰδὲς το ἐδῶ μὲ χρυσὰ γράμματα.

Ὁ Λεάνδρος ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ. Δὲν ἐγέλασε πεῖ καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήχησε πλεονέχως:

— Καλέ, τί λέτε, καλέ; Δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ αὐτό... Αὐτὸ λέει ὅτι ἐπῆγαμε 'ς τοῦ Παναγοπούλου τοῦ φωτογράφου καὶ ἐκάμαμε τὴν εἰκόνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐνόησες;

— Ἄ, ἔτσι; εἶπα ὡς νὰ ἐπείσθῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ φωτογράφου; Ὡστε ἐδῶ εἶνε ὁ Λελές...

— Ὁ Λελές βέβαια!

Καὶ ὁ μικρὸς ἠτοιμάσθη νὰ ξαναγελάσῃ. Ἀλλὰ δὲν τον ἄφησε:

— Μπα! Μπα! Τώρα το εἶδα. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει μαλλιά σὰν κορίτσι. Ἐσὺ δὲν ἔχεις. Ἄ, κύριε, μὲ γελάς!

Τὸ ἀπρόοπτον ἐπιχείρημα, τὸ τόσῳ σοβαρὸν, ἐκορύφωσε τὸν θυμὸν τοῦ μικροῦ.

— Ψέμματα! ψέμματα! ἐφώναξε.

Εἶχα μαλλιά καὶ τα ἔκοφα! Δὲν ἐνθυμίσθῃ που εἶχα μαλλιά;

— Πότε εἶχες μαλλιά;

— Δὲν ἐνθυμίσθῃ τότε που ἤλθατε μὲ τὸν μπαμπά 'ς τὸ Σχολεῖο; Δὲν εἶχα μαλλιά; ἔ;

— Ὅχι, δὲν εἶχες!

— Εἶχα!

— Ὅχι, σοῦ λέγω!

— Εἶχα, σοῦ λέγω.

— Δὲν εἶσαι σύ!

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Παναγοπούλου!

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ!

— Ὅχι! ὅχι! ὅχι!

— Naί! naί! naί!

Ἐφώναξε ἐγὼ ἄλλα ἐκεῖνος ἐφώναξε περισσότερο. Εἶχε μίαν ἀγωνία, μίαν στενοχώρια που δὲν περιγράφεται. Τὰ ὠραῖά του ματάκια ἐγέμισαν δάκρυα.

Καὶ ἀπὸ τὰς τόσας φωνάς, ἀπὸ τὸ κακὸ που ἐγίνετο, ἔτρεξεν ἡ μητέρα του, νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Τὸ δραματάκι ἐλύθη διὰ θεοῦ ἐκ μηχανῆς, ὅπως τὰ δράματα τῶν ἀρχαίων.

— Naί, εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ! εἶπεν ἡ μητέρα.

Ὁ Λελές ἐθριάμβευσε.

Ἄν ὅσες φορές προσπαθοῦν νὰ του παραστήσουν τὸ ἄσπρο μαῦρο, ἂν ὅσες φορές, εἴτε διὰ νὰ στενεύσῃ, εἴτε διὰ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν του, προσπαθοῦν νὰ του δείξουν ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν τὸ σωστὸν, ἂν τέλος πάντων ὅσες φορές αἰσθάνεται καὶ εἰσέχει ὅτι ἔχει δίκαιον, ἐξανίσταται καὶ διαμαρτύρεται μὲ τόσην δύναμιν, ὁ Λεάνδρος πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν του θὰ θριαμβεύῃ. Φώναζε, μικρὸς μὲν, φώναζε ὅταν ἔχῃς δίκαιον καὶ μὴ σε μέλην.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Διόδωρου]

Ἐνα χρυσόφτερο παγῶνι ἐκεῖ ποῦ περπατεῖ ἀπλώνει τὴν πολυχρώματ' οὐρὰ, καὶ λέει 'ς τὸ ἐξυπνο γεράνι: «Ποῖα φτωχὴ μάννα σ' ἔχει κἀνὴ μὲ τόσο ἀσχημα φτερά;

»Γεράνι δὲν γνωρίζω ἐνα νῆα φτεροῦγες σὰν κ' ἐμένα καὶ νὰ φορῇ χρυσὴ στολή...» Τοῦ λέει τότε τὸ γεράνι: «Ἐέρω, πῶς μ' ἔχει ὁ Πλάστῃς κἀνὴ φτωχὸ καὶ ἀσχημο πουλί.

»Μὰ ἔχουν χάρι τὰ γεράνια νὰ λέν τραγοῦδι 'ς τὰ οὐράνια καὶ 'ς τὰ στεράκια νὰ πετοῦν· ἐνῶ σὺ μένεις 'στὴν αὐλὴ σου σὰν πετεινός, καὶ τὴ στολὴ σου νῦμωρὰ ὀρνίθια χαιρετοῦν!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ»

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐσχάτως σὰς ἠρώτησε μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐκάμνατε τοὺς γονεῖς σας τὴν πλέον εὐχάριστον ἐκπληξιν. Ἄν ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀπηυθύνετο πρὸς ἐμὲ ἐκ μέρους σας, θὰ σας ἀπαντοῦσα:

— Νὰ πάρετε τὰ «Παιδικὸν Θεάτρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, νὰ διαλέξετε ἀπὸ μέσα ἐνα κομμάτι τοῦ γούστου σας, τοῦ φύλου σας, τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ σας, νὰ το μάθετε καλὰ καὶ νὰ το παραστήσετε ἐνώπιον τῶν γονέων σας!...

Σὰς βεβαίω ὅτι πλέον εὐχάριστον ἐκπληξιν δυσκόλως θὰ εἰμπορούσατε νὰ ἐφεύρετε. Ἄν μάλιστα ἐφροντίζατε νὰ εἶνε παρόντες εἰς τὴν παράστασιν καὶ ἄλλοι οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ὁ θρίαμβός σας θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερος, καὶ χειροκροτήματα περισσότερα καὶ ζωηρότερα. Σκεφθῆτέ το καὶ σῆς ὀλίγον: Ἄν ἡ εὐχαρίστησις τῶν γονέων εἶνε μεγάλη, ὅταν σας ἀκούουν νάναγινώσκετε κατὰ τὴν καθαρά καὶ μὲ ἐννοίαν, φαντασθῆτε πόσον ἡ ἐκπληξὶς τῶν θὰ εἶνε μεγαλύτερα, ἂν τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν εἶνε κανένας μονόλογος, κανένας διάλογος, κανὲν δραματῖον, μία μικρὰ καὶ εὐμορφὴ ἱστορία τελοςπάντων, τὴν ὁποῖαν ὅχι μόνον διαβάσετε καλὰ καὶ ἀποστηθίσετε, ἀλλὰ καὶ τὴν παρουσιά-

ζετε φυσικῶς, ζωντανῶς, ὑποδυόμενοι τὰ πρόσωπά της, ἀναπαριστῶντες τὰς σκηνάς της, μὲ τὴν κατάλληλον ἀπαγγελίαν καὶ μιμικήν. Ἰδοὺ στάδιον διὰ νὰ ναιπύξετε καὶ νὰ δείξετε ὅλα σας τὰ προτερήματα, ὅλην σας τὴν εὐφυίαν, ὅλην σας τὴν χάριν. Διότι ἀληθινὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐξυπνο παιδί, ἐκεῖνο που θάναγνώσῃ κατὰ τι εἰς τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» καὶ κατόπι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ το παραστήσῃ καλὰ, νὰ γίνῃ δηλαδὴ διὰ μίαν στιγμὴν αὐτὸς ὁ Στρατῆς τοῦ Ποδηλάτου ἢ αὐτὸς ὁ Ἀγγεῖλος τοῦ Εἰκοστοῦ Τρίτου, ἢ αὐτὴ ἡ Φιφὴ τοῦ Καينوῦ ἢ Οὐρανίου τοῦ Φορέματος ἢ αὐτὴ ἡ Οὐρανία τοῦ Πῶς ἐπείρασεν ἡ θές... Ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς παιδιὰ εἶνε πολὺ ἐν χρήσει εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐκεῖ ὅπου τὰ παιδιὰ εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένα, διότι ἔχουν ὅλα τὰ κατάλληλα μέσα, βιβλία ὡς τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» εἶνε ὀφθονώτατα, πολὺ δὲ συχνά, ὅχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἐορτάς, τὰ μικρὰ ἐκεῖ παριστάνουν δραματῖα ἢ ἀπαγγέλλουν μονολόγους. Δὲν εἶνε πολλὰ ἔτη ἀφ' ὅτου τὸ ἔθιμον τοῦτο ἤρχισε νὰ εἰσάγεται καὶ παρ' ἡμῖν. Μέχρι τινὸς τὰ μικρὰ εἰς τὰς Ἐξέτασεις ἀπήγγελλον μόνον ποιήματα. Κατόπιν εἰς τὰ μεγαλύτερα Σχολεῖα, — εἰς τὸ Ἀρσάκειον π. χ. — παρίστανον καὶ κατὰ κωμωδίας γαλλικάς, ἀρκετὰ κακομεταφρασμένας. Ἐργα τοιαῦτα πρωτότυπα, ἑλληνικά, οὔτε ἐγράφοντο οὔτε ἐξεδίδοντο. Πρώτη ἡ «Διάπλασις» ἐσκέφθη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν καὶ εἰμπορεῖ νὰ καυχῆται ὅτι αὐτὴ εἰσήγαγε τὸ λαμπρὸν ἔθιμον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐγενικεύθη. Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθησαν οἱ πρῶτοι μονόλογοι, οἱ πρῶτοι διάλογοι, τὰ πρῶτα δραματῖα, αἱ πρῶται κωμωδία. Δύο σειρὰς τοιούτων ἔργων ἐξέδωκε πρὸ τινων ἐτῶν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης, ὁ κάλλιστος παιδικὸς μας συγγραφεὺς. Ἰδοὺ σήμερον καὶ ὁ κ. Ξενοπούλος, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα ἔγραφε θεάτρον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀποφασίζων διὰ τῶν προτροπῶν πάλιν τῆς «Διαπλάσεως» νὰ γράψῃ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς καὶ ἐκδίδων τὸ κομψότατον «Παιδικὸν Θεάτρον» του. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχε τὸ βιβλίον αὐτό, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀκόμη, μαρτυρεῖ ὅτι ἐξηπλώθη πλέον τὸ ἔθιμον τῶν παιδικῶν παραστάσεων εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Οἱ διδάσκαλοι τὸ ἐπερίμεναν ἀνυπομονῶς.

Τώρα ἐκ τῶν Σχολείων, τὸ ἔθιμον πρόκειται νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰς οἰκογενείας. Οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί τῆς «Διαπλάσεως», τοὺς ὁποίους συμβουλεύω νὰ προμηθευθῶν τὸ Παιδικὸν Θεάτρον τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ νὰ παραστήσουν ἐξ αὐτοῦ ὅσα τεμάχια εἰμπο-

ρέσουν, θα είνε ούτως είπειν οί άρχηγοί του ώραιού κινήματος. Πρόκειται αί οικογενειακαί συναθροίσεις και έορταί νά έχουν του λοιπού φιλολογικόν και καλλιτεχνικόν, μορφωτικόν και διδακτικόν χαρακτήρα. Είς τας έπισήμους περιστάσεις, όπου τόσο καλά οί μεγαλύτεροι κάμνουν τό μέρος των, πρέπει τώρα νά το κάμνουν καλλίτερα οί μικρότεροι διά τής παιδικής των σκηνης. Άλλά και έπίσημα αν δέν είνε τά πράγματα — μεγάλη δηλαδή έορτή και διοργανωμένη πα-

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
[Συνέχεια· Ύθε σελ. 126]

— Ναι, πατέρα, αλλά νά φάτε τώρα όσφ είνε ζεστά τά φαγητά, γιατί άργότερα όλ' αυτά τά ώραϊα πράγματα, δέν θάξίζουν τίποτε.

Και έθεσεν εις τό πινάκιον του πατρός της τήν μίαν γλῶσσαν, καλομαγει-

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΟΫΑΝΝΙΣ

Βραβευθείς εις τόν 44ον Διαγωνισμόν τής Διαπλάσεως
πρός εύρεσιν των λύσεων πνευματικῶν ασκήσεων

... Φέρον με χάριν τό βαθύ έλατιόχρουν τό έξώφυλλον, — ως μικροῦλα κοκκία, γνωρίζουσα ποῖον είνε τό χρῶμα του σιμιθιού, — τό κομψόν «Παιδικόν Θεάτρον» δέν βλέπει τήν ὡραν πότε νάναγνωσθῇ, πότε νάναπτύξῃ τας ὡραίās σελίδας του ένώπιον ζωηρῶν ὁμμάτων, νά τέρψῃ, νά συγκινήσῃ, νά έμπνεύσῃ, νά διδάξῃ. "Ω, έχει πολύ εύγενή φιλοδοξίαν τό «Παιδικόν Θεάτρον», ἀγαπητοί μου φίλοι, και σάς το συνιστῶ με ὅλην μου τήν καρδίαν.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

πειά, Σωσάννα μου, τή χαρά μου! Είμαι νά πετάξω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΕΓΕΙ «ΟΧΙ»

Τήν πρωίαν τής επομένης ήμέρας ο Φίλιππος εκάθητο υπό τήν βεράνδαν του οίκου και έπαιξε με τά παιδιά του πάτερ-Ιωσήφ. Ήτο πολύ ένωρίς και ή Άντωνία, άπησχολημένη εις τά του οίκου, ένόμιζεν ότι τό παιδίον έμελετοῦσε τά μαθήματά του. Τά βιβλία του και ή πλάκα του εύρίσκοντο τῶντι πλησίον του κλωδίου, άλλ' ο Φίλιππος οὔτε τά εκύτταζε καν. Ποῦ τον άφιναν νά σκεφθῇ διά μελέτην τά λευκά χαριτωμένα ποντικάκια!

— Δέν πρέπει νά τ'άφήσω νά ξεχάσουν ὅσα τοῖς έμαθεν ο πάτερ-Ιωσήφ, έλεγε καθ' έαυτόν διά νά δικαιολογηθῇ. Θά είνε πολύ λυπηρόν νά μήν ήξεύρουν νά κάμνουν γυμνάσια, ὅταν θά έπιστρέψῃ ο κύριος των. Πρέπει νά τους κάμνω από ένα μάθημα κάθε πρωί.

Και έπεδόθη εις τό έργον τουτο με ήσυχον πλέον συνείδησιν.

Ο αήρ ήτο δροσερός και γλυκύς. Μόλις είχε ανακύψῃ ο ήλιος υπεράνω των άνθισμένων δένδρων του κήπου. Η πρωινή δρόσος είχε κοσμήσῃ διά λαμπρῶν αδαμάντων τοὺς λευκοὺς άστεροειδεῖς ίάσμους, τήν χλόην και τοὺς ιστούς των άραχνῶν, οί ὅποιοι εξέτεινοντο μεταξύ των κλάδων των ροδωνιδῶν. Και ὅλους αὐτοὺς τοὺς αδαμάντας ή αὔρα τοὺς έσειεν ήρέμα και τοὺς εκάμνε

ν'άστραποβολοῦν υπό τόν ήλιον. Τό πρωινόν πρόγευμα του Φιλίππου τόν έπερίμενεν επί τής μικρῆς τραπέζης, τόν έπερίμεναν και οί πτερωτοί του φίλοι, ο Καρδινάλιος και ο Σκώπτης, διά νά τσιμνήσουν και αὐτοί κάτι τί, κατά τό σύνηθες. Ετερέτιζαν βραχείας μουσικῆς φράσεις, αί ὅποιοι εξέφραζαν αναμφιβόλως γλυκύ παράπονον· αλλά τό παιδίον δέν τα ήκουε, δέν τα έπρόσεχε περισσότερο από τά βιβλία του. Δύο από τά ποντικάκια είχαν μαλώσῃ και τό άστεϊόν εκείνο θεάμα τον άπησχόλει τήν στιγμήν εκείνην ὁλόκληρον.

Τά πτηνά ήρχισαν νά ζηλεύουν τοὺς νέους ευνουμένους του Φιλίππου. Αφῆκον τήν τράπεζαν, επί τής ὁποίας εκρύωνεν ή γαλατόσουπα του φίλου των, έπλησίασαν τό κλωδίον, και έχωσαν τό ράμφος των διά μέσου των συρμάτων, προσπαθοῦντα νά φθάσουν τά ποντικά-

κια, τά ὅποια κατατρομαγμένα από τήν ήμιστά φιλικήν αὐτὴν έπίσκεψιν, έτρεχαν από τό έν άκρον ὡς τό άλλον τής στενῆς των κατοικίας. Επὶ τέλους βαρυνθέντα τήν άνανδρον εκείνην φυγήν, παρετάχθησαν ὡς έν μάχη και αντιμετώπισαν θαρραλέως τόν έχθρόν.

Τό θέαμα τουτο εκάμε τόν Φίλιππον νά γελάσῃ τόσον δυνατά, ὥστε έτρεξεν ή Άντωνία εις τήν βεράνδαν νά ιδῇ τί τρέχει.

— Θεία! θεία! έλα έδῶ νά ιδῇς, σέ παρακαλῶ, τί άστεῖο ποῦ είνε! Ο Καρδινάλιος και ο Σκώπτης ζηλεύουν και θέλουν νά τσιμπήσουν τήν Μπαμπακού και τά άλλα.

— Και τά καίμένα φοβοῦνται. Ίδές πῶς τρέμουν! Νά, φάτε, ζηλιάρικα, και άφήστε ήσυχα τά ποντικάκια που δέν σας κάμνουν τίποτε!

Και ταῦτα λέγουσα ή Άντωνία, έρριπεν εις τά πτηνά μίαν δρᾶκα σίτου και τα εκάμεν οὔτω νάπομακρυνθοῦν από τό κλωδίον των αντιζήλων. Τά ποντικάκια τότε ήρχισαν νά χορεύουν περιχαρῇ έν είδος πυρρίχιου, ιδικῆς των έφευρέσεως, έορτάζοντα οὔτω τήν νίκην, τήν ὁποίαν εφεντάζοντο ότι κατήγαγον κατά των έχθρῶν.

— Είνε πολύ εύθυμη, είπεν ο Φίλιππος, βλέπων αὐτά μετὰ θαυμασμοῦ. Δέν λυποῦνται πολύ διά τήν άπουσίαν του πάτερ-Ιωσήφ.

— Κ' έμένα έτσι μοῦ φαίνεται! είπεν ή Άντωνία με κάποιαν μελαγχολίαν. Έτσι συμβαίνει πάντα 'ς αὐτό τόν κόσμο. Μάτια που δέν βλέπονται γρήγορα λησιμονοῦνται! — Και στενάχασα ή Άντωνία εκάθησεν εις τήν καλαμίνην της πολυθρόνῃ. Πολλές φορές εύλογίσθηκα, παιδί μου, ότι και σύ, αν φύγῃ κομμιὰ φορά, θά με ξεχάσῃς γρήγορα.

— Είνε που δέν θά φύγῃς, δόξα τῷ Θεῷ, άπήντησεν ο Φίλιππος· αλλά και νά έφευγες, έγώ, θεία μου, δέν θά σ' έξενοῦσα ποτέ· και νά ήθελα, πάλι δέν θά το κατῶρθωνα.

Η Άντωνία έμειδίασε μελαγχολικῶς.

— Δέν λέγω ότι θά το ήθελες· είπεν· αλλά ίσα-ίσα χωρίς νά το θέλῃς, ύστερ' από λίγον καιρόν ή θεία Άντωνία θά έθγαιεν από τόν νοῦν σου, και άλλοι θά έπερναν τή θέσι της. Νά, παραδείγματος χάριν, αὐτός ο κύριος και αὐτή ή κυρία Ένσορτ... μήπως από τώρα δέν τους αγαπᾶς πολύ; Δέν σε κατηγαρῶ γι' αὐτό, παιδί μου. Είνε φυσικόν. Είνε καλοί άνθρωποι, σέ περιποιῶνται πολύ· ο κύριος σέ μανθάνει ζωγραφικῇ· φυσικά λοιπόν και σὺ τοὺς αγαπᾶς και τοὺς εύγνωμονεῖς. Άλλά κ' εκείνοι, καθῶς μοῦ λέγεις, σέ αγαποῦν πολύ και στοχαζομαι ότι θά ήθελαν πολύ νά σε πάρουν μαζί των εις τήν Νέαν Υόρκην. Ηθελες νά πᾶς;

Υπῆρχεν έλαφρά της χροιά ζηλοτυπίας εις τό αἶσθημα, τό ὁποῖον υπηγόρευε τοὺς λόγους τουτους εις τήν γριάν, ή φωνή τής ὁποίας έτρεμεν ὀλίγον ένῶ τοὺς έπρόφερε. Άλλ' ή άπάντησις του Φιλίππου τήν καθυσέχασεν.

— Όχι, είπε με φωνήν διαυγῇ και σταθεράν, ὀχι, δέν θά έπήγαινα. Δέν θά σε άφρινα ποτέ, γι' αγαπή κανενός άλλου, θεία! Είμαι πολύ εύτυχῆς έδῶ με τά πουλιά μου, με τά λουλούδια μου... άφίνω πιά τά «παιδιά» του πάτερ-Ιωσήφ. Οὔτε άλλο μέρος αγαπῶ περισσότερο από αὐτό, οὔτε άλλον άνθρωπον περισσότερο από σένα, θεία Άντωνία!

Οί δακρυσμένο ὀφθαλμοί τής Άντωνίας εξέστραψαν από χαράν.

— Πόσον είμαι εύτυχῆς νά σ' άκούω νά μιλήῃς έτσι, τῷ είπεν. Έγώ σε άνέθρεψα, έγώ σε περιποιήθηκα ὅταν ήσουν μικρός· έπροσπάθησα νά σε κάμω καλὸ παιδί και το κατῶρθωσα. Αισθάνομαι μεγάλην χαράν ποῦ σε άκούω νά λές ότι θέλεις νά μένης πάντα μαζί μου. Θά έλυπούμην πολύ αν μ' εγκατέλειπες. Ε, έγώ είμαι γρηά... και ποὺς ξεύρε; — Άλλά φάγε, παιδάκι μου, τό γάλα σου, γιατί θά σου κρῶσῃ ὁλωδιδίλου. — Έστερα, πρὶν πᾶς εις τοῦ κυρίου Ένσορτ, πρέπει νά μελετήσῃς τά μαθήματά σου.

Ποῦ νά το ήξευρεν ο Φίλιππος, ὅταν άπεχωρίζετο τής Άντωνίας μ' ένα εγκάρδιον χαιρετισμόν, ότι ή ειλικρίνεία του έμελλε νά τεθῇ τόσον γρήγορα υπό δοκιμασίαν!

Ο ζωγράφος και ή σύζυγός του ήσαν παραδεδομένοι εις ζωηροτάτην συνομιλίαν, ὅταν τό παιδίον εισῆλθεν εις τό έργαστήριον με τό χαρούμενόν του πρόσωπον και τοὺς άπηθύονεν έν φαιδρότατον καλήμειρα.

— Έλα έδῶ, χρυσό μου παιδί, είπεν ή κυρία Ένσορτ, εκλύσασα τόν μικρόν πλησίον της και περιβαλοῦσα τήν ὀσφύν του διά του βραχίονος. Έχομεν νά σου ὁμιλήσωμεν πολύ σοβαρά. Ίδου περί τίνος πρόκειται. Είμεθα έτοιμοι νάναχωρήσωμεν εις Νέαν Υόρκην και μας κοστίζει πολύ νά σε άφήσωμεν έδῶ. Θέλεις νά έλθῃς μαζί μας;

Τά μάγουλα του Φιλίππου έγιναν κατὰ κνικινά και τά μάτια του έγέμισαν δάκρυα.

— Ω, σᾶς παρακαλῶ πολύ, μή φύγετε! Θά λυπηθῶ τόσο πολύ!...

— Τότε λοιπόν έλα μαζί μας, άρ' οὔ σου το λέγωμεν...

— Δέν είμπορῶ.

— Δέν είμπορεῖς! Γιατί δέν είμπορεῖς; ήρώτησεν ο κύριος Ένσορτ. Θά κάμωμεν ὅ, τι είμποροῦμεν διά νά σε κάμωμεν εύτυχῇ. Θά σε έχωμεν σάν παιδί μας· θά σε μάθω ζωγραφικῇ, θά γίνῃς ζωγράφος ὅπως έγώ.

— Θά ταξιδεύωμεν, υπέλαβεν ή κυρία Ένσορτ, θά περνοῦμε μέρος του καλοκαιριοῦ εις τά βουνά— θά ιδῇς και

«Είμαι πολύ εύτυχῆς έδῶ...» (Σελ. 133, στήλ. β'.)

θά γνωρίσῃς πολλοὺς τόπους· θά έχῃς ένα αλογάκι δικό σου. Θά πηγαίνῃς με τόν άνδρα μου 'ς τήν έξοχή και θά ζωγραφίζῃς· θά διασκεδάζῃς πολύ.

— Ηθελα πολύ νά ταξιδεύσω, είπεν ο Φίλιππος, και νά ιδῶ βουνά. Δέν είδα ποτέ παρά μόνον σέ ζωγραφίς. Προπάντων ὅμως ήθελα νά έχω ένα αλογάκι! Ὡ, πῶς ήθελα νά έχω ένα αλογάκι! Άλλά δέν είμπορῶ, δέν είμπορῶ νάφίσω τήν θείαν μου· είνε γρηά και πρέπει νά είμαι κοντά της διά νά την βοηθῶ και νά την περιποιούμαι. Κοι αὐτά ο Φίλιππος τα έλεγε κλαίων.

— Άλλ' αν σου έδιδε τήν άδειαν ή θεία σου; ήρώτησεν ή κυρία Ένσορτ· αν έβλεπε ότι θά ήτο καλὸ γιὰ σένα και σε άφινε νά έλθῃς μαζί μας;

— Η θεία δέν είμπορεῖ νά θέλῃ. Δέν θά έλεγε ναί με τήν καρδιά της· θά της έπροξενούσε πολλήν λύπην ὁ χωρισμός και έγώ δέν θέλω νά λυπηθῇ. Έπειτα είνε και ή Δέα. Είμαι ο προστάτης της, ὁ μεγαλύτερός της άδελφός, άφίνω δα τά ποντικάκια του πάτερ-Ιωσήφ, ποῦ υπεσχέθηκα νά τα

φροντίζω. Βλέπετε λοιπόν ότι μου είνε αδύνατον να φύγω, συνεπέρανε το παιδίον με πολύ σοβαρόν ύψος, έν πλήρει συναισθήσει τών βαρέων καθυκόντων, τὰ ὅποια εἶχεν ἀναλάβει.

Ὁ κύριος Ἐνσὸρτ, έν ἀπορία ἐπιχειρημάτων, ἐπεκαλέσθη διὰ τοῦ βλέματος τὴν βοήθειαν τῆς συζύγου του. Τοὺς συνεκίνει βαθέως ἡ σταθερότης τοῦ παιδίου καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς τὴν θεῖαν του.

— Ἄν δὲν ἦταν ὁμως ἡ θεῖα σου, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσὸρτ μετὰ τινα σιωπὴν, ἦθελες νὰ ἔλθης μαζί μας; Ἡθελές νὰ κατοικήσης εἰς τὸ σπίτι μας;

— Βέβαια, ἂν δὲν ἦταν ἡ θεῖα μου, πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐρχόμουν μαζί σας, εὐάνει μόνον νὰ μου ἐδίδατε τὴν ἄδειαν νὰ πέρω καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Πάτερ-Ἰωσήφ, γιατί τοῦ ὑπεσχεθήκα νὰ τα φροντίζω. Θὰ μου ἐπροξενούσε λύπην βέβαια νὰ χωρισθῶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίναν· ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἀρίνα γιὰ πάντα, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὁ ἐγυρίζαμεν πάλιν εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην. Τὴ κρῖμα! Πῶς ἤθελα νὰ μάθω ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἰδῶ τὰ ὠραῖα πράγματα ποὺ μου ὑπόσχεσθε. Ἀλλὰ δὲν εἶμπορῶ, ἄχ δὲν εἶμπορῶ ν' ἀφήσω τὴ θεῖα μου!

— Πραγματικῶς, καλὸ μου παιδί, εἶπε μετ' ἡλικίας τῆς Κυρία Ἐνσὸρτ, βλέπω ὅτι δὲν γίνεσαι. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ γι' αὐτὸ σε ἀγαποῦμε περισσότερο. Λυπούμεθα ποὺ δὲν εἶμπορεῖς νὰ ἔλθης μαζί μας· ἀλλὰ, καθὼς εἶπες, θὰ ξαναῖδωθούμε τὸν χειμῶνα. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μας ξεχάσης ἕως τότε, ὅτι θὰ εἶσαι πάντα καλὸς καὶ ὅτι θὰ μας ἀγαπᾷς ὅπως τώρα. Καὶ ἡμεῖς πάντοτε θὰ σε συλλογίζώμεθα.

«Ναί, λυπούμεθα πολὺ, εἶπε καὶ ὁ κύριος Ἐνσὸρτ. Ἐνομιζάμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἐμπόδιον καὶ ὅτι θὰ σ' ἐπέρναμε μαζί μας... τώρα ποὺ φεύγομεν χωρὶς ἐσέ, μᾶς κοστίζει πολὺ... Ἀλλὰ δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψωμεν δι' αὐτὸ καὶ παῖός το ξεύρει, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν, μήπως εὐρωμεν κανὲν μέσον ὥστε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία μας.»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Κακὴ ἀρχή, κακὴ συνήθεια. καὶ ὁποῖος μιὰ φορὰ ψευδοῖ, αὐτός, ἂν λέρη καὶ τὴν ἀλήθειαν ὕστερα, δὲν θὰ πιστευθῇ.

2

Ὅταν εἶνε τὰ παιδιὰ προκομμένα τὴν ἡμέραν ἔχουν εὐθύην καρδιά καὶ ἔχουν χάδια τὴν ἑσπέρα.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 123)

— Αὐτὸν τὸν μῆνα, ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἡλικίαν νὰ λάβω ἐκὰτὸ δραχμάς, ὡς δῶρον τοῦ νέου ἔτους ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐταιρίας, καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἔμαθα ὅτι δὲν θὰ μὲς δώσουν τίποτε!

Ἀκούσας τὴν λυπηρὰν αὐτὴν εἴδησιν ὁ Ἀριστείδης κατέστειλεν έν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν ἡτοιμάσεν νὰ κάμῃ πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἀποφασιστικῶς εἶπε πάλιν καθ' ἑαυτὸν:

«Ὅχι, πατέρα μου, ὄχι· δὲν θὰ σε εἶπω τίποτε. Θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν μου, διὰ νὰ ἡμπορῶ νὰ ἐργάζωμαι διὰ σέ. Διὰ τὴν λύπην ποὺ σου προξενῶ, σὲ ἀποζημιῶν με ἄλλον τρόπον. Ὅσον διὰ τὸ σχολεῖν, μελετῶ πάντοτε ἀρκετὰ ὥστε νὰ προβιβασθῶ. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ σε βοηθῶ διὰ νὰ κερδίξης τὸ ψωμί μας καὶ νὰ σε ἀνακουφίσω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ σε καταστρέφει.»

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον, καὶ ἐπὶ δύο μῆνας εἰργάζετο τακτικῶς τὴν νύκτα, καὶ ἐξηγτοῦντο αἱ δυνάμεις του ἀπὸ τὴν κούρασιν· καὶ ἐπὶ δύο μῆνας κατέβαλλεν ἀπελπιστικὰς προσπάθειάς διὰ νὰ ἀντέχῃ, καὶ ἤκουε φοβεράς ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι ὁ πατήρ του ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς αὐτόν. Δέν τῷ ὠμίλει παρὰ σπανίως καὶ σχεδὸν-σχεδὸν ἀπέφευγε νὰ συναντᾷ τὸ βλέμμα του. Ὁ Ἀριστείδης ἐνόησε πάντα καὶ ὑπέφερε πολὺ. Ὅταν δὲ ὁ πατήρ του τῷ ἔστρεφε τὰ νῶτα, αὐτὸς τῷ ἔστειλε διὰ τῆς χειρὸς φιλήματα μετ' ὕψος τρυφερὰς μελαγχολίας καὶ σεβασμοῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς λύπης καὶ ὡς ἐκ τοῦ κόπου, καθ' ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδύνατος καὶ ἡναγκάζετο νὰ παραμελῇ τὰ μαθήματά του. Ἐνόησε καλῶς ὅτι ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ κάθε βράδυ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δὲν θὰ σηκωθῶ.» Ἀλλ' ἄμα ἐσήμεινεν ἡ δωδεκάτη, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔπρεπε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἡσθάνετο μίαν τύφιν συνεκδήσεως. Ἐνόμιζεν ὅτι, ἂν ἔμενεν εἰς τὴν κλίνην, θὰ παρέλειπε τὸ καθήκον του, ὅτι θὰ ἐκλεπτε μίαν δραχμὴν ἀπὸ τὴν πτωχὴν οἰκογένειάν του. Καὶ χωρὶς νὰ το θέλῃ ἐσηκώνετο καὶ μηχανικῶς μετέβαινεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

Ἀλλὰ μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ δεῖπνον ὁ πατήρ του ἐξεστόμισε λέξιν φοβεράν δι' αὐτόν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἰσχνὸν καὶ καταβεβλημένον τῷ εἶπε:

—Τὶ ἔχεις, Ἀριστείδη, μήπως εἶσα ἀσθενής;

Καὶ ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα, προσέθεσε μετ' ἀνησυχίαν:

—Ὁ Ἀριστείδης εἶνε ἀσθενής. Ἰδὲς τί ὠχρὸς ποὺ εἶνε!

Ὁ πατήρ του ἔρριψε πρὸς αὐτὸν έν βλέμμα ταχύ καὶ ἀπήντησεν:

—Ὅποιος δὲν ἔχει ἡσυχὴν τὴν συνέδησίν του, ἐστὶ ὑποφέρει. Αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἐνόσφ ἦτο ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ καλὸς υἱός.

— Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ἀσθενής! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ του.

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν, ἐπανέλαβεν ὁ πατήρ.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐπλήγωσεν ὡς αἶγμῆρὰ μάχαιραν τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχούς Ἀριστείδου. «Ἀχ! δέν τον ἔμελε πλέον! Ποῖον; Τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἔτρεμεν ἄλλοτε καὶ νὰ τον ἤκουε μόνον νὰ βῇξῃ! Λοιπὸν δέν τον ἀγαποῦσε πλέον· δέν ὑπῆρχε καμμία ἀμνηστία· αὐτὸς δὲν εἶχε θέσιν πλέον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς του...»

«Ἀχ! ὄχι πατέρα μου, ὄχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὁ δυστυχὴς Ἀριστείδης, μετὰ τὴν σπαρασσομένην ἀπὸ τὸν πόνον. Τώρα πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ιστορία. Ἐγὼ δὲν ἡμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπην σου. Θὰ σοὺ τα εἶπω ὅλα· δέν θὰ σε ἀπατήσω πλέον, θὰ μελετῶ ὅπως καὶ πρὶν· ἄς γίνῃ ὅ, τι γίνῃ! Ἄρκει νὰ ποικτήσω πάλιν τὴν ἀγάπην σου, ἀγαπητέ μου πατέρα... Ἀ, Ἀ, τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ μείνω σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου!»

Ἐν τούτοις καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ἀριστείδης δὲν ἡμπόρεσε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ἀφ' οὗ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ἡθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ ἀποχαιρετίσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ὅπου τοσάκις εἶχε κρυφίως ἐργασθῇ μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη χαρὰς καὶ τρυφερότητος.

Ὅταν εὐρέθη πρὸς τοῦ γραφεῖου, καὶ ἀνάψας τὸ φῶς, εἶδε τὰς λεπτὰς ἐκείνας ταινίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δέν θὰ ἔγραφε πλέον τόσα ὀνόματα πόλεων καὶ προσώπων, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν καὶ ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν γραφίδα καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλιν τὴν συνήθη του ἐργασίαν. Ἀλλὰ καθὼς ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὠθησεν έν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἔπεσε μετὰ κρότου ἀπὸ τὸ γραφεῖον. Ὅλον τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐὰν ὁ πατήρ του ἐξυπνοῦσε; ἐσκέθη δέν θὰ τον ἔβλεπε νὰ κάμνῃ καμμίαν κακὴν πράξιν· αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ ἱταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δέ- Ἀμίτσι, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΔΩΣ

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ἡ αὐγὴ χρυσίζει μαῦρον οὐρανό, κυνηγὸς δοχιζει ἥσμα προῶνόν.

Εἰς τὴν ἄκρην φτάνει δάσους σκοτεινοῦ, καὶ καρτέρει κάνει ἀγριομερινοῦ.

Νά· λαγὸς πετιέται μέσ' ἀπ' τὴ φωλιά, καὶ δὲ συλλογιέται κυνηγοῦ βολιά.

Τρέχει, πῆδους κάνει, μετὰ χαρὰ σκιρτᾷ, καὶ πιδῶντας φτάνει ἔστων ἐχθρὸ ὑπὸ πρὸστά.

Ξάφνω ἀγοικιέται ὀπλο φοδερό, καὶ ἔστ' ἡ γῆ κυλιέται τὸ φτωχὸ μικρό.

Δὲ θὰ ἰδῇς πῶς δάσῃ!· ἢ ὅτερνῃ σου αὐγὴ, νὰ μὴν εἶχε φτάσῃ νὰ μὴν εἶχε βγῇ.

Ἐχε γειὰ λαγκάδι μετὰ τῆς μυροδίας, ἔχε γειὰ λειβάδι μ' ὄλαις τῆς δροσιάς,

Τὸν θορνει, τὸν κλαίει πεῦκο σκιερό, μοιρολόγι λέει αὐλακιοῦ νερό.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Δ. Γρ. Κ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 47^{ος}

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1896

Ἔρωι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχουσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτου τῶν λύσεων θὰ διαρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἥτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τοῦτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἐτῶν συμπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπληρωμένων. Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῖς ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάσκων ἀπλήστως καὶ αἱ μᾶμαι ἀκούει καὶ οἱ παπποὶ τὸν συνδρομητὴν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιάρσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγίζετα μετὰ συνομηλικὸν του.

Ἐγεί δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν δια-

γωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτρεδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλύτερας τάξεις τῶν ἀναγνώστων μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκαστοῦ φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἥτις σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στέλλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς κεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἄλθεος ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀνεύκτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἂνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μετὰ ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων συναγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβεσίων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθεσμένων, ἥτοι ἀνὰ εἰς ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλικῶν του. Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὅσον τὴν ἀπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευμένης. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διαφόροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν ὑποτιμωμένων. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκότος τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐξ ἐκ τῶν διαγωνισθεσμένων, ἥτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἰς μόνον τόμος.

Ἐπαῖνον θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ λαθόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Ἐξοφῶν μνείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαῖνον ἐξ ἐκαστῆς τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιεύωσιν ἡλικίαν καὶ ὀνόματα μετὰ τὸ ποσὸν τῶν ὀψέων ἃς εὗρον.

Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἐνὸς σιουδῆποτε βραβεῖου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δέν δύνανται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ἐν ὃ ἀριθμὸς τῶν λύσεων τῶν τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὗ ἔτυχεν ἄλλοτε.

Δέν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τὴν μεγαλύτεραν ἢ πρὶν, ἢ εἰς τὴν ἴδιαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἄνωτερον βραβεῖον, ἐκείνου οὗ ἔτυχον ἄλλοτε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἐπῆγε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, δύο παιδιὰ ἐβλεπαν τὸ φεγγάρι καὶ συνεζήτησαν ἂν ἦτο πανσέληνος.

— Σήμερον εἶνε πανσέληνος! ἔλεγε τὸ ἕνα.

— Ὅχι, χθὲς ἦταν! ἔλεγε τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην τοῦ Κουριοκεφαλᾶκη.

— Εἶνε πανσέληνος ἢ ὄχι; τὸν ἠρώτησαν.

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶκης:

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐγὼ εἶμαι ξένος... δέν τον ξέρω αὐτὸν τὸν τόπον καλά....

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Μοιρῆς τοῦ Φαλλέρου

Ἡ Μαρίκα. — Ἐγὼ τόσα νὰ διαβάσω καὶ νὰ γράψω γιὰ αἷριο, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προβάσω...

Ὁ Νίκος. — Δός μου νὰ σου γράψω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω.

Ὁ Τότης. — Δός μου νὰ σου διαβάσω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω καὶ ἐγώ.

Ἐστὴν ὁπὸ τῶν Τικ-Τακ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τώρα ποῦ εἶδε τὴν εἰκόνα μου καὶ μ' ἐγνώρισε, ἀπεφάσισε νὰ μου γράψῃ διὰ πρώτην φορὰν καὶ ὁ μικρὸς ἄλλ' ἐνθουσιώδης φίλος μου Ἀρυσὸς Στάχης (τὴ εὐμορφὴν ψευδώνυμον!) Νὰ μου γράψῃ, μικρὲ μου, συχνά. Μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ. Εἶνε γράψιμο μαργαριταρένιο, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοί.

Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καὶ σὺ, Χρυσὴ Ἀρμονιδί μετὰ τὴν εἰκόνα μου. Ἀλλὰ πλὴν με κοιταξέτω γιὰ αὐτὸ ποὺ μου γράφεις! Ὅστε λοιπὸν νὰ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ πορευθεῖς εἰς τὴν Β' Κυριακὴν; Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ τὴν πρῶτην ἥτο πολὺ ἐπαισθητὴ... Ἐς πρὸς τὴν συγγενεῖαν ἡ ὁποία συνδέει τὸν Ἐνσὸρτ μετὰ τὸν Φίλιππον, ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ τὴν μάθης. Βέβαιος δὲν εἶμπορῶς νὰ μου γράψῃς ἀρ' οὗ ἥσουν ἄρρωστος, μικρὲ μου Ἰωάννη Καλογερά. Τώρα ὅμως ποῦ εἶσαι; καλὰ, περιμένω πολλὰ πράγματα. Πῶς σου ἐφάνη λοιπὸν ἡ Κυριακή μου, ποῦ με τόσην ἀνυπομονήσαν τὴν ἐπερίμενες;

Ἐλεγα καὶ ἐγὼ: Μὲ τί ἐγίνεν αὐτὸς ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων! Ποῦ νὰ μαγεύσω ὅτι ἐπερίμενες, καὶ ἀνυπομονήσας μάλιστα, τὸ διπλὸν μου ὑλλοῦν διὰ νὰ μου γράψῃς. Σοὺ ἡρεσε λοιπὸν ὅ; Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγν. τί μου γράφεις καὶ ἐπῆρε ἕνα θυμὸ ὥστε ἄρα ἐγὼ ἔλασε. Ποῦ νὰ εἶμεθα ὅλοι Ἀπόλλωνες! εἶπε. Ὁ κ. Φαίδων θὰ γράφῃ πάντοτε νὰ μου γράψῃς καὶ Ἐπιστολάς σου καὶ μου εἶπε νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα γράφεις.

Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων χαίρετ' ὅλον σου Αἶαντα Τελαμώνιον καὶ τὴν Κολχίδα, τῆς ὁποίας γνωρίζεις τὸν ἀδελφὸν Κωσταγγίνον.

Πεῖρος ἐπῆγε ἡ μετὰ ποδῆλατον. Ἀλάματα Ποδῆλατα, εἰς τὴν Πατήσιαν τὴν Πρωτομαγιάν; Μᾶλλον μετ

ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν. Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροί μου φίλοι, στείλετέ μου τὰς ἀπαντήσεις σας καὶ μὴ περιμένετε τὴν τελευταίαν στιγμήν. Αὐτὸ μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἶπω ὁ Ἀγανίτης, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε πάλιν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἀλήθεια λοιπόν, *Μή με Δημιῶνεις*, ἂν ἦσουν εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐθράβευσεν τὸν *Χαλασμόν Κόσμου*; Κ' ἐγὼ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου, τὸ ἴδιον θὰ ἔγραφα... Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου δ' ἂν τὴν Β' Κυριακὴν, κύτταξε πάλιν νὰ μὴ το ἀνθάλῃς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, διότι δὲν θὰ προφθῇς!

Ἀνδρέε *Ἡπειρώτα*, τὸ ἱατρικόν που μου ἐσύστησες διὰ τὸν λόνυγγα, τὸ ἐδοκίμασε τὸ *Μή με Δημιῶνεις*, τὸ εὖρε ἀσφαλέςτατον καὶ σ' εὐχαρσεῖ πολὺ. Τα ἴδια μου γράφει καὶ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*.

Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* συγχαίρει τὴν Ἀττικὴν *Νύκτα* διὰ τὴν ὥραιαν τῆς ἀπάντησιν καὶ με παρακαλεῖ νὰ πῃ εἶπω ὅτι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μῖθῃ τὸν ὀνόμα τῆς τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς.

Ἀκουσε, Δ Βέργε, τί μου ἀπαντᾷ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*: Δὲν δύναται, λέγει, νὰ σου εἰπῇ τὸν ὀνόμα τῆς, ἀλλὰ σὲ γνωρίζει πολὺ καλῶς, τοῦλάχιστον ἐξ ὅψεως ἔχει εἰς τὸ ναυτικὸν φόρεμά σου μίαν μεγάλην ἀγκυραν εἰς τὸ στῆθος. Ἀλήθεια λέγει ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*:

Μετὰ μεγάλῃς μου εὐχαριστήσεως σὲ δέχομαι μεταξὺ τῶν φίλων μου, μικρὴ μου *Ὀλυμπιονίκῃ*. Εἴθε, ὅταν μεγαλώσῃς νὰ ἐπάλθῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἡρωϊκὴ Πάργα, περιμένω ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου, δὲν ἔτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰουνίου 1896.

Νέος διαγωνισμός τῶν λύσεων

ἄρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 47ος, εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται πάντες οἱ βουλομένοι νὰ λάθωσι μέγρος, συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους ὁρους.

229 Δεξιόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, νῆσος τὸ δευ-

[τέρον μου.

Ἀρχαῖος δὲ τις βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

230. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα ἀπλοῦν τὸ πρῶτόν μου

καὶ σκοτεινὸν τὸ δευτέρον μου

Δένδρον γλυκεῖς φέρων καρπούς,

ἂν θέλῃς καὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθιμῆς Πεδιάδος.

231 Ἀναγραμματισμός.

Μέσα του καθενὰς μ' ἔχει ὅπως εἶμαι ἂν μ'

[ἀρήσῃς.

Συντροφος τοῦ ὁδοιπόρου ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τακ.

232. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΔΗΗΗΙΜΜΝΝΝ

Σὺ σχηματίσων κυβόλεξον τοῦ ὁποῖου μία λέξις

νὰ εἶνε μ α ῖ α.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτωσέληνου Κρόνου

233. Πυράμις.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ

σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε

νάναγινώσκειται τὸ ὄνομα πό-

λεως τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ 6

στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ

τοῦ ἐν τῷ μέσω αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸ ὄνομα Νομοῦ, αἱ ἂν τέσσαρες πτηνόν, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο σύνδεσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογεῖς Ἀκτίνος τοῦ Σουλῆ

234-239. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμοστικῆς τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα ἐξ ἑξῶν.

Αἰ - αρ - γρις - ε - θη - θρη - κος - κτος;
- λα - να - παν - πι - τι - υ - φος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαμάτου Ποδηλάτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Μαρτίου 1896

134. Καμέλια (κ. μέλι, α) — 135. Ρωσσία

(Ρ, Σ, Α). — 136. Κόρη, κόμη. — 137

Διότι καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἦτο τῆς Διώνης θυγάτηρ

καὶ αὐτὸς ἦτο Διονύσιος (Διὸν ὡς υἱὸς).

138 Ο 139-144. 1, Βαλεντία. 2,

Ρ Βερολίνον, 3, Κετίνγη. 4,

ΤΗΝΟΣ Λισαβών. 5, Μεσσήνη. —

Ι 6 Μιλάνον. — 145-148

Σ Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων

σ τ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάστωρ, μεστός,

σκότιος, τέρας. — 149. ΔΟΝΔΙΝΟΝ (1, Δέ-

ρος. 2, Ὀδυσσεύς, 3, Νεῖλος. 4 Δαρεῖος 5,

Ἰον. 6, Νέρων. 7, Ὀνος. 8, Νιργάρης. —

150. ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (1, ΧΑΡΙΚΛΩ. 2, ΡΑ-

δάμνηθος. 3, ΔΡΙΛΩΝ. 4. ΟΣΣΑ). — 151.

Δίκαζε μᾶλλον δύο ἐχθρούς ἢ δύο φίλους· διότι

ἐκ τῶν δύο φίλων ἀποκτᾷ τὸν ἑνα ἐχθρόν, ἐνῷ

ἐκ τῶν δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷ τὸν ἑνα φίλον.

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,” Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμάς 2. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον ἰδίᾳ διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα, Παρθενωγωγεῖα καὶ Νηπιαγωγεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰς Οἰκογενείας, βιβλίον διδασκτικώτατον καὶ τερπνότατον, τοῦ ὁποῖου ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος). — Ἡ εορτὴ τοῦ Νοῦνου (Μονόλογος). — Ἄν ἦμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπίασα! (Διάλογος). — Εἶνε κακὸς. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετροῦ (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιον φόρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα ἐστὶ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητικὴ τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία τεμάχια, τὰ σημειωμένα δ' ἄσπερ σκου, ἔχουσι δημοσιευθῇ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἡμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Ἀδίου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσόσπηλαι-
τισης, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.